

Altı Üstü Bir Nokta İşte

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Nisan 2021

Metazori bir gülümseme değil dilediğim hatta dillendirdiğim belki de kayışı olmayan bir araba ya da mevsim ve gökte saklı duraklar ve gök kubbede saklı kara duvaklı gelinler.

Ölümsüzlüğe mi nazire ediyorum severek ama daha çok ölüyorum her sevdiğimde.

Sevdiğim kadar insanları sessizlikle iştiğal bir ömür diliyorum evrenden ama çoktan dünde kalmış bir seyrüsefer ki sessizliğin mizacında saklı fırtınanın da kopmasının an meselesi olduğu...

Belki de bir anı dilime gelen ve her andığımda anılarımı bir şeyler kopuyor içimden.

Tıpkı...

Sıvası dökülmüş duvarlar gibi ve sekiz sene boyunca içinde yaşadığım evimin bir gün gelip de yabancılara kucağını açacağı bir kere bile aklıma gelmemişken. Üstelik dört duvar, diye lanse eden emlak danışmanları.

Danışacağım kadar da insana danışmışken bir ömür ve hala danışmanlık hizmeti beklediğim ve de sunduğum seferi günler hele ki gezgin bir mahkeme gibi salındığım iç âlemimde dış âlemin dediklerine kulak kabartıp ona göre de şekillendirmişken içimdeki çocuğu elbet söz dinlemediği de gün gibi aşikâr yine de kepçe kulaklarından asıp da beyaz sayfanın duvarlarına yetmezmiş gibi tek ayak cezası verip bir de eline kalemi tutuşturup şiirler yazmasını emrettiğim.

Her anlamda kaç parçaya bölünmüşsem bir ömür.

Böldüğüm sayılar gibi zihnimi de böldüğüm ve ruhumdaki yamaları saklayıp yüreğimdeki boşluğu da kalemlle doldurup üstüne bir sürahi dolusu da soğuk su içip içimi resmen üşütmüşken tıpkı soğuk algnılığı gibi alingan olan mizacımla sıcak bir keşfe kanat açtığım.

Miadı dolan neyse ya da kim.

Aslında benim açımdan kendimin miadı çoktan dolduğu için her gün farklı açılımlar resmediyorum ne zaman içimdeki manzaraya dalsam dış âlemi unutup içimdeki b/ölmelerle iştiğalim.

Sökün eden hangi duygu sarmalı ise.

Kıpırdamadan geçmez iken günüm bu yüzden her masa başına oturduğumda kısa molalar verip volta attığım evin uzun koridoru ki nelere şahit o koridor çocukluğumdan bu yana.

Elbet öğrencilik zamanımda elimde ders kitapları ve notları kim bilir kaç bin kere gidip gelmişimdir o koridorda üstelik üşenmeden ders notlarımı duvara yapıştırıp ezberciliğimi da sevgili ilkokul öğretmenime borçlu iken.

Elbet ezberci sistemin dayatması bu anlamda sözele geçtiğimde hayli sıkıntı yaşadığım gibi ezberciliğimle de çok şeyin altına imza atmışım elbet tüm başarılarım ve diplomalarım dünde kalan yoksan itibari ile hala bir arayışın içinde olur muydum, bilmiyorum inanın ki.

Bilgi açlığım.

İnsan sevgim.

Kendimle olan savaşım.

Bu anlamda içime kapanmak asla yaramadı bana bu yüzden illa ki bir şeylerle meşgul olmalıyım hem de

kendimi bildim bileli.

Ruhumdaki salgın bazen öylesine zıvanadan çıkarıyor ki beni:

Anlama isteğim ve de anlatmak adına bir ömrü kaç parçaya böldüğüm ve farklı disiplinlerden faydalanıp içime tuttuğum buna aynanın dahi yetmediği.

Aslında tek zerreden ibaret aciz bir kul olmamın ötesinde küle dönüşmem belki de beni yeniden doğmaya teşvik eden bu yüzden içimde saklı o seyyah yürek ve de sonsuzluğun ç/ağrısı ile gidip geliyorum defalarca.

Direndiğim kadar da direttiğim.

Ama bir noktadan sonra pes edip her şeyi bir anda elimin tersiyle itmemin bende yarattığı infilak.

Elbet öncesinde konu ne olursa olsun elimden geleni ardıma koymazken fevri bir kararla da uzaklaştığım çok şey çok da insan olmadı değil hani çünkü kendimi imha etmekten başka seçeneğim olmadı asla eğer ki devamını getirseydim neye el attımsa hiçbir zaman da arkası gelmedi ve de istikrarlı bir hayatım asla olmadı elbet meslek anlamında her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmanın tek getirisi belki de bende yarattığı beyin fırtınası oldu elimi attığım ne ise bir o kadar bilgi birikimi ve hayal kırıklığı ile illa ki beni yarı yolda bıraktı aslında benimdir beni yarı yolda bırakan bu yüzden her vazgeçiş içimde asla iyileşmeyen yaralara yol açtı.

Günün müdavimi isem geceye de kapı açıyorum günü terk edip.

Terk edemediğim elbet bu sefil dünya ve de bedenim ki çok da istekli değilim ama her köşeye sıkıştığım da o meçhul son bana pek bir cazip gelmekte.

Elbet ölümün neresi cazip, diyenler olacaktır lakin beklentilerimiz yok sayıldığında üstüne üstük birileri sizi yok sayarken imkânı yok siz sizi yok sayanları asla yok sayamıyorsunuz üstelik en tepeye koyup aralıksız kendinizi sorguluyorsunuz, nerede hata yaptığınıza dair bir çıkarımınız olmasa bile sadece basit bir çıkarma işlemiyle nihayetinde tüm benliğinizi sıfırla çarpıp bir o kadar yutan elamana denk düşüyorsunuz elbet yuttuğunuz çaresizliğiniz ve hayal kırıklıklarınız.

Sözcüklerin dahi etmediği durumlar var ve siz ısrarla sonsuzluğu işaretleyip sonsuzlukla iştiğalseniz asla da hükmedemiyorsunuz sonsuz olmadığınıza fakat hayat öylesine çok bilinmeyenli bir denklem ki kimse sizden rol çalan müdahale edemediğiniz gibi sıfırdan başlıyorsunuz hikâyenize ama hep de kader son sözü söylüyor.

Bu yüzden noktalardan artık haz etmiyorum hele ki nokta koyduğum sayısız enstantaneden sonra her hangi bir yazıma ya da şiirime geçici de olsa nokta koymak istemiyorum gerçi...

Gerçi kimi zaman her şeye ama her şeye hatta ömrüme bile kocaman bir nokta koyma isteği geçmiyor değil hani içimden ama inancım ve irademle bu duygumu bu istem dışı olayı yok sayıp keyifsiz de olsam bir şekilde idame ettiriyorum işte hayatı ve rengim atsa da kalemim solsa da sararsa da bir gün sonrasını yine ümitle bekliyorum bu yüzden yeni günü sözüm ona bir gece evvelden uyarlıyorum elbet yazdıklarım ile güne zaten bir girizgâh sunuyorum aklım sıra.

Hayal kurmayalı epey oldu hani ama kalem devreye girdi mi ister istemez hayal gücüm de yanıp sönmeye başlıyor kalemin kalp atışına da elbet uymak zorunda ve ben sadece bir seyirci gibi baka kalıyorum kalemin ve hayal gücümün gideceği noktaya kadar meraklı gözlerle izliyorum nerede neyi nasıl yazacağını kalemin tıpkı kader gibi yarınlarımı ve kendimi ve tüm sevdiklerimi Mevla'ya emanet

etmişken...